

HET SCHOT

„Ik had een wasch geslagen, hij stal het geld en ging zich bezuipen. En mijn zoon, een brave jongen, (natuurlijk), maar een frank weegt nog te zwaar in zijn zak. Hij is groot geworden tijdens den oorlog en zijn vader is eerst eind '19 naar huis gekomen, meneer, ge kunt het Marcel niet kwalijk nemen, dat hij is zooals hij is. Bovendien, nooit heeft zijn vader iets van hem kunnen verdragen, nooit. . . .

Die vader, dus, molenwiekte op den weg. Hij hoorde mij niet naderen, schrok toen hij mij zag, stamelde een groet.

— Een sigaartje, meneer?

Ik wilde hem niet kwetsen, zijn oogen stonden reeds genoeg bloeddoorloopen en kwijl kleefde hem in de grijze stoppels van de ongeschoren wangen. Zijn lok lag sluijk op zijn veel te kort, maar fors voorhoofd, en zijn oogen zagen niet; hij boorde ze in mijn richting. Het scheen mij toe, dat hij forscher en grooter was geworden. Had de opwinding, waaraan hij ten prooi viel, hem laten groeien en doen uitdijen?

Ik stak het sigaartje óp, hem geen seconde uit het oog verliezend. . . . Wat stonk hij weer naar dit vulgaire vocht.

— Gij zijt een brave mensch, de beste, die ik ken, meneer. Ik zal u nog wel eens noodig hebben, maar zal ik dan op u kunnen rekenen? Wij houden samen veel van de boomen, dat is misschien alles; het is te weinig.

— En van het leven houden wij toch ook, trachtte ik te schertsen.

— Van het leven, hoonde hij, waarover praat gij? La vie, nondeju. . . . Wat is het leven? Ik zal het u maar zeggen, het gaat niet goed, la vie. . . . Marie is een best wijf, maar waarom spreekt zij altijd Marcel vóór? Ik tel niet voor haar. . . . Van als hij geboren is, tel ik al niet meer. Marcel is vijf en dertig, ik acht en vijftig, reken maar eens uit. . . . Wat zoudt gij er van denken, als ik eens iemand doodschoot?

Ik liet mijn verrassing niet blijken!

— Iemand doodschieten, Louis, — en dan?

— Hebben wij het tijdens den oorlog niet dikwijls genoeg moeten doen? Weet ik hoeveel menschen ik heb vermoord?

— Dat was de oorlog, Louis.

— Vier jaren, meneer, dat vergeet men niet.

— Men niet, maar gij, Louis. Gij! En ge zegt zelf dat Marie een best wijf is.

Hij deinsde achteruit.

— Heb ik u iets over Marie gezegd? Zij wordt blind; nu, zij is altijd verblind geweest, meneer. Maar lees de gazetten, het spel is al bezig. Ze zullen ons weer spoedig noodig